

VIJEĆE EUROPE
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET SUKOBLJEVIĆ PROTIV HRVATSKE
(Zahtjev br. 5129/03)

PRESUDA

STRASBOURG
2. studenoga 2006.

*Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44.
stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.*

U predmetu Sukobljević protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*,

g. P. LOUCAIDES,

gđa F. TULKENS,

gđa N. VAJIĆ,

g. A. KOVLER,

g. D. SPIELMANN,

g. S. E. JEBENS, *suci*,

i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 12. listopada 2006. godine donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 5129/03) protiv Republike Hrvatske kojeg je 28. siječnja 2003. godine hrvatski državljani g. Đuro Sukobljević ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") .

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. B. Spiz, odvjetnik iz Zagreba. Hrvatsku Vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Dana 28. veljače 2005. Sud je odlučio Vladu obavijestiti o prigovoru koji se odnosi na duljinu postupka. Na temelju članka 29. stavka 3. Konvencije odlučio je istovremeno odlučiti o dopuštenosti i osnovanosti zahtjeva.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva rođen je 1944. godine i živi u Zagrebu.

A. Građanski i stečajni postupak

5. Dana 24. ožujka 1993. podnositelj zahtjeva podnio je građansku tužbu protiv poduzeća T. ("poslodavac") pred Općinskim sudom u Zagrebu kojom je tražio naknadu štete za ozljedu na radu.

6. Dana 3. veljače 1995. Općinski sud donio je presudu kojom je podnositelju zahtjeva dosudio naknadu štete u iznosu od 31.780 hrvatskih kuna (HRK) i parnične troškove.

7. Dana 21. svibnja 1996. poslodavac se žalio Županijskom sudu u Zagrebu.

8. Dana 23. ožujka 1999. Županijski sud ukinuo je prvostupanjsku presudu i predmet vratio na ponovno suđenje.

9. U ponovljenom je postupku Općinski sud održao ročište 7. prosinca 1999. na kojemu je od podnositelja zahtjeva zatražio da dostavi zapisnik što ga je sastavila inspekcija rada o incidentu koji je imao za posljedicu njegovu ozljedu ili da naznači koja osoba ili tijelo posjeduje taj dokument. Dana 12. lipnja 2000. sud je ponovio svoj zahtjev.

10. Dana 16. lipnja 2000. i dana 3. siječnja 2001. podnositelj zahtjeva od suda je zatražio da pozove poslodavca da dostavi naprijed spomenuti dokaz. Dana 26. lipnja 2001. sud je to i učinio.

11. Na ročištu održanom 14. prosinca 2001. sud je odlučio 15. veljače 2002. obaviti očevid uz pomoć jednog stručnjaka, te je podnositelja zahtjeva pozvao da uplati predujam za troškove. Budući da je podnositelj zahtjeva to učinio tek 19. veljače 2002., očevid nije obavljen.

12. Dana 3. siječnja 2002. Trgovački sud u Zagrebu odlučio je otvoriti stečajni postupak protiv poslodavca. Pozvao je vjerovnike da svoje tražbine prijave do 28. veljače 2002. te je za 20. ožujka 2002. zakazao ročište na kojem su se trebale ispitati prijavljene tražbine. U skladu sa Stečajnim zakonom, odluka je objavljena u "Narodnim novinama" br. 6/02 od 21. siječnja 2002.

13. Dana 8. svibnja 2002. Općinski sud u Zagrebu pozvao je podnositelja zahtjeva da ga obavijesti je li protiv poslodavca otvoren stečajni postupak. Dana 8. lipnja 2002. podnositelj zahtjeva odgovorio je potvrdno i zatražio da se buduća komunikacija s poslodavcem odvija preko njegovog stečajnog upravitelja.

14. Dana 12. lipnja 2002. Općinski sud prekinuo je postupak zbog toga što je u tijeku bio stečajni postupak.

15. Dana 13. lipnja 2002. podnositelj zahtjeva prijavio je svoju tražbinu Trgovačkom sudu u Zagrebu. Dana 8. siječnja 2004. i dana 30. lipnja 2005. istome je sudu uputio dvije požurnice kojima ga je pozvao da požuri s donošenjem odluke o njegovoj tražbini.

16. Dana 20. ožujka 2006. Trgovački sud je, ne donoseći formalnu odluku, odgovorio da u stečajnome postupku protiv poslodavca tražbina podnositelja zahtjeva nikada nije bila ispitana.

17. Čini se kako su i građanski i stečajni postupak formalno još u tijeku.

B. Postupak pred Ustavnim sudom

18. U međuvremenu je, 18. lipnja 2002., podnositelj zahtjeva podnio ustavnu tužbu Ustavnome sudu Republike Hrvatske u kojoj je prigovorio duljini građanskoga postupka.

19. Dana 16. prosinca 2002. Ustavni sud je odbio tužbu podnositelja zahtjeva. Sud je ispitivao duljinu postupka u dijelu nakon stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku. Ustavni sud je presudio da se odugovlačenje može pripisati složenosti predmeta i ponašanju podnositelja zahtjeva. Utvrdio je da je podnositelj zahtjeva pridonio duljini postupka jer da više od šest mjeseci nije odgovorio na zahtjev Općinskoga suda od 7. prosinca 1999., da nije pravodobno uplatio predujam za troškove očevida i da je propustio od Općinskoga suda zatražiti da pozove stečajnog upravitelja da preuzme građanski postupak, što bi imalo za posljedicu njegov nastavak.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

A. Zakon o Ustavnom sudu

20. Mjerodavni dio članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine", br. 49/2002 od 3. svibnja 2002. – "Zakon o Ustavnom sudu") glasi kako slijedi:

"(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud ...

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu ... iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti o ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu."

B. Zakon o parničnom postupku

21. Zakon o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01 i 117/03) u mjerodavnom dijelu predviđa kako slijedi:

22. Članak 212. (1) predviđa da se postupak, *inter alia*, prekida ako se otvori stečajni postupak (protiv jedne ili obje stranke).

23. Članak 215 (1) predviđa da se postupak nastavlja kad stečajni upravitelj preuzme postupak ili kad sud, po službenoj dužnosti ili na prijedlog protivne strane, pozove stečajnog upravitelja da to učini.

C. Stečajni zakon

24. Stečajni zakon ("Narodne novine", br. 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04 i 82/06) u mjerodavnom dijelu predviđa kako slijedi.

25. Članak 7. (2) predviđa da je stečajni postupak hitan.

26. Članak 55. (1) predviđa da će rješenjem o otvaranju stečajnog postupka sud zakazati ispitno ročište, koje se zakazuje u roku od dva mjeseca od proteka roka ostavljenog vjerovnicima za prijavu tražbine stečajnom upravitelju.

27. Članak 96. predviđa da stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema stečajnom dužniku ostvarivati samo u stečajnome postupku.

28. Članak 173. (1) predviđa da vjerovnici svoje tražbine prema stečajnom dužniku prijavljuju stečajnom upravitelju u pisanom obliku, kojom prilikom navode njihovu osnovu i iznos.

29. Članak 175. predviđa ispitno ročište pred nadležnim trgovačkim sudom na kojem se stečajni upravitelj izjašnjava priznaje li ili osporava svaku od prijavljenih tražbina. Isto tako, vjerovnik može osporiti tražbinu koju je prijavio neki drugi vjerovnik.

30. Članak 176. (2) predviđa da se tražbine prijavljene u roku od tri mjeseca nakon prvoga ispitnog ročišta mogu ispitati na jednome ili više posebnih ispitnih ročišta. Ta će ročišta odrediti sud na prijedlog vjerovnika koji nisu pravodobno prijavili svoje tražbine, uz uvjet da uplate predujam za pokriće troškova. Ako se predujam za pokriće troškova ne uplati, posebno se ispitno ročište neće održati, a nepravodobne će prijave biti odbačene.

31. Članak 176. (4) do (6) predviđa da će sud odbaciti prijave podnesene nakon isteka roka utvrđenog u stavku 2. Vjerovnik koji je podnio prijavu ima pravo žalbe protiv tog rješenja.

32. Članak 177. predviđa da se tražbina smatra prihvaćenom ako ju ne ospori bilo stečajni upravitelj ili neki drugi vjerovnik. Trgovački sud priprema tablicu ispitanih tražbina na temelju koje donosi rješenje iz kojeg je vidljivo koje su tražbine prihvaćene, a koje osporene, te kojim se utvrđuje iznos i isplatan red svake tražbine.

33. Članak 179. (1) predviđa da se parnica koja se tiče tražbine prijavljene stečajnom upravitelju, a koja je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka bila u tijeku, nastavlja preuzimanjem te parnice (od strane ovlaštene osobe u ime stečajnog dužnika). Prijedlog za nastavak parnice može staviti tužitelj čija je tražbina osporena u stečaju odnosno, u ime stečajnog dužnika, stečajni upravitelj ili neki drugi vjerovnik koji je osporio tužiteljevu tražbinu.

34. Članak 181. (1) predviđa da pravomoćna odluka kojom se utvrđuje tražbina i njezin isplatan red ili kojom se utvrđuje da tražbina ne postoji djeluje prema stečajnom dužniku i svim stečajnim vjerovnicima.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

35. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da duljina postupka nije u skladu sa zahtjevom "razumnog roka", utvrđenim člankom 6. stavkom 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj..."

36. Vlada je osporila tu tvrdnju.

37. Sud prvo primjećuje da, prema hrvatskome pravu, ako se protiv određenog poduzeća otvori stečajni postupak, njegovi vjerovnici svoje tražbine prema njemu imaju pravo ostvariti isključivo u stečajnome postupku. Stoga se svi građanski postupci protiv tog poduzeća prekidaju sve dok stečajni upravitelj, na ispitnom ročištu u stečajnom postupku, bilo prihvati ili ospori tražbine što su ih prijavili vjerovnici. Ako stečajni upravitelj prihvati tražbinu koja je bila predmet ispitivanja u građanskom postupku, tražbina se smatra konačno utvrđenom, a građanski se postupak kao posljedica toga više ne vodi. Ako ospori tu tražbinu, mora preuzeti građanski postupak koji je u tijeku, koji će se prema tome nastaviti i u kojem će se odlučiti o tražbini (vidi stavke 21. do 34. ove presude).

Sud stoga smatra da je u ovome predmetu utvrđivanje prava i obveza podnositelja zahtjeva "građanske naravi", u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije, započelo u građanskome postupku, a nastavilo se u stečajnome postupku.

38. Razdoblje koje se uzima u obzir počelo je 6. studenoga 1997., dan nakon stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku. Međutim, prilikom ocjene razumnosti vremena koje je proteklo nakon tog datuma, potrebno je uzeti u obzir stanje postupka u to vrijeme. U vezi s time, Sud bilježi da je postupak započeo 24. ožujka 1993., kad je podnositelj zahtjeva podnio građansku tužbu protiv poslodavca. Dakle, prije ratifikacije postupak je već trajao više od četiri i pol godine.

39. Postupak je još bio u tijeku 16. prosinca 2002. kad je Ustavni sud donio svoju odluku. Na taj je datum postupak trajao oko pet godina i mjesec dana.

40. Postupak još uvijek nije okončan. Nakon odluke Ustavnoga suda postupak je trajao još tri godine i deset mjeseci. Tako je od ratifikacije do sada postupak ukupno trajao oko osam godina i jedanaest mjeseci.

A. Dopuštenost

41. Vlada je pozvala Sud da odbije zahtjev iz razloga što podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva, kako zahtijeva članak 35. stavak 1. Konvencije. Smatrala je da podnositelj zahtjeva nije podnio drugu ustavnu tužbu Ustavnome sudu. Vlada je primijetila da je on već podnio takvu tužbu 18. lipnja 2002. i da ju je Ustavni sud odbio 16. prosinca 2002. Međutim, pritom je taj sud uzeo u obzir samo razdoblje od datuma stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku do datuma podnošenje ustavne tužbe. S obzirom na činjenicu da je nakon podnošenja ustavne tužbe dana 18. lipnja 2002. postupak nastavljen i da je još uvijek u tijeku, podnošenje druge ustavne tužbe pružilo bi razumne izgleda za uspjeh jer bi se time Ustavnome sudu omogućilo ispitati cjelokupnu duljinu postupka, uzimajući u obzir i trajanje postupka nakon njegove prethodne odluke.

42. Podnositelj zahtjeva osporio je tu tvrdnju. Tvrdio je da nije opravdano od njega tražiti da podnese još jednu ustavnu tužbu kad mu je prethodna tužba odbačena.

43. Sud nalazi da je pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava nerazdvojivo povezano s osnovanošću ovoga prigovora. Dakle, kako bi se izbjeglo prejudiciranje ovog drugog pitanja, oba se pitanja trebaju ispitati zajedno. Prema tome, Sud smatra da se pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava treba spojiti s osnovanošću.

44. Sud nadalje primjećuje da ovaj prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Također primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga mora biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

45. Sud na početku primjećuje da je podnositelj zahtjeva iskoristio djelotvorno domaće pravno sredstvo u odnosu na duljinu postupka – ustavnu tužbu (vidi predmet *Slaviček v. Croatia* (dec.), br. 20862/02, ECHR 2002-VII) – i da je Ustavni sud odbio njegovu ustavnu tužbu. U tim okolnostima Sud treba provjeriti proizvodi li način na koji je Ustavni sud tumačio i primijenio mjerodavne odredbe domaćega prava posljedice koje su u skladu s načelima Konvencije, na način na koji se ona tumači u svjetlu sudske prakse Suda (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], br. 64886/01, § 82, bit će objavljena u ECHR 2006). Pritom Sud mora ispitati razdoblje od datuma stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku do datuma odluke Ustavnoga suda (vidi, analogno tome, naprijed citirani predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], § 103). Ako je odluka Ustavnoga suda u skladu s načelima Konvencije, Sud će se, kad bude ispitivao pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava, suzdržati od bavljenja duljinom postupka nakon te odluke. Inače se zahtjeva stvarno ispitivanje ukupne duljine postupka.

46. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogih drugih izvora prava, naprijed citirani predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], § 68; te predmet *Frydlander v. France* [GC], br. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

47. Vlada je naglasila da je podnositelj zahtjeva svoju tražbinu prijavio u stečajnome postupku tek 13. lipnja 2002., to jest, više od tri mjeseca nakon proteka roka što ga je utvrdio Trgovački sud, tj. 28. veljače 2002. (vidi stavke 12. i 15. ove presude). Što se tiče prethodnoga razdoblja, Vlada je, u biti, ponovila utvrđenja Ustavnoga suda (vidi stavak 19. ove presude). Uz to, Vlada je ustvrdila da predmet nije zahtijevao nikakvu posebnu hitnost jer je podnositelj zahtjeva tražio naknadu štete za laku tjelesnu ozljedu.

48. Podnositelj zahtjeva odgovorio je da nije mogao zatražiti od Općinskog suda da nastavi građanski postupak prije nego što njegova tražbina bude ispitana u stečajnome postupku. Osim toga, njegova je ozljeda bila poprilično teška.

49. Sud primjećuje da u ovome predmetu razdoblje koje je ispitivao Ustavni sud iznosi pet godina i mjesec dana (vidi stavak 39. ove presude). Sud zapaža kako se u tom razdoblju odugovlačenja u građanskom postupku između 7. prosinca 1999. i 16. lipnja 2000. te između 14. prosinca 2001. i 15. veljače 2002. mogu pripisati podnositelju zahtjeva. S druge strane, postojala su dva značajna razdoblja neaktivnosti koja se mogu pripisati isključivo vlastima, i to između 6. studenoga 1997. i 23. ožujka 1999. te između 16. lipnja 2000. i 26. lipnja 2001., koja su zajedno trajala dvije godine i pet mjeseci.

50. Kad je riječ o naknadnom stečajnom postupku, Sud prima na znanje Vladinu tvrdnju da podnositelj zahtjeva nije pravodobno prijavio svoju tražbinu u stečajnome postupku. Primjećuje, međutim, i da se prema Stečajnome zakonu zakašnjele prijave ili odbacuju ili, ako su podnesene u dodatnom roku od tri mjeseca nakon prvog ispitnog ročišta, ispituju na posebnom ispitnom ročištu (vidi stavke 30. do 31.). U ovome je predmetu prvo ispitno ročište

održano 20. ožujka 2002., a podnositelj zahtjeva je svoju tražbinu prijavio 13. lipnja 2002. Dakle, čini se da je on to učinio u naprijed spomenutom dodatnom roku. Međutim, posebno ispitno ročište nikada nije održano niti je prijava podnositelja zahtjeva odbačena. Odugovlačenje koje iz toga proizlazi ne može se stoga pripisati samo podnositelju zahtjeva, a Vlada za njega nije dala objašnjenje. Prema mišljenju Suda, ono se uglavnom može pripisati vlastima.

51. I konačno, budući da prijava podnositelja zahtjeva nije ispitana u stečajnom postupku, on od Općinskoga suda u Zagrebu nije mogao zatražiti da nastavi građanski postupak.

52. Kad se ispita sav materijal koji je dostavljen Sudu te kad se uzme u obzir njegova sudska praksa o tom pitanju, može se reći da su naprijed navedena razmatranja dovoljna kako bi mu omogućila zaključiti da je već u razdoblju koje je bilo podvrgnuto preispitivanju Ustavnoga suda duljina postupka bila prekomjerna i nije zadovoljila zahtjev "razumnoga roka". Postupak je neizbježno zadržao takvo obilježje i kroz cijelo naknadno razdoblje. Tražiti od podnositelja zahtjeva u tim okolnostima da podnese drugu ustavnu tužbu značilo bi preširoko tumačiti njegove dužnosti prema članku 35. stavku 1. Konvencije (vidi, na primjer, predmet *Antonić-Tomasović v. Croatia*, br. 5208/03, §§ 25-34, 10. studenoga 2005.).

53. Zaključno, Sud odbija Vladin prigovor koji se odnosi na iscrpljenje domaćih pravnih sredstava i nalazi da je u ovome predmetu došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 13. KONVENCIJE

54. Podnositelj zahtjeva prigovorio je i prema članku 13. Konvencije u vezi s člankom 6. stavkom 1. da nije imao djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na prekomjernu duljinu postupka. Članak 13. glasi kako slijedi:

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

Dopuštenost

55. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva na raspolaganju imao djelotvorno domaće pravno sredstvo kojim je mogao prigovoriti duljini postupka – ustavnu tužbu – kojim se i poslužio. Sama činjenica da ishod postupka pred Ustavnim sudom za njega nije bio povoljan to pravno sredstvo ne čini nedjelotvornim.

56. Iz toga slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. kao očito neosnovan i da se mora odbiti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

57. Članak 41. Konvencije predviđa:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

58. Podnositelj zahtjeva tražio je 100.000 hrvatskih kuna (HRK) na ime materijalne i nematerijalne štete.

59. Vlada je osporila taj zahtjev.

60. Kad je riječ o zatraženoj naknadi nematerijalne štete, Sud ponavlja naprijed proglašeno načelo (vidi stavak 45.) da ako odluka Ustavnoga suda proizvodi posljedice koje nisu u skladu s načelima Konvencije, Sud treba ispitati ukupnu duljinu postupka nakon ratifikacije. U svjetlu svojih naprijed iznesenih utvrđenja (vidi stavke 40. i 52.), Sud, presuđujući na pravičnoj osnovi, podnositelju zahtjeva dosuđuje 4.800 eura (EUR) na ime nematerijalne štete, uvećanih za sve poreze koji bi se mogli zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

61. Podnositelj zahtjeva tražio je i 2.000 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred Sudom.

62. Vlada je osporila taj zahtjev.

63. Prema sudskoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ukoliko se dokazalo da su oni stvarno i nužno nastali i da su s obzirom na visinu bili razumni. U ovome predmetu, uzevši u obzir informacije koje posjeduje i naprijed navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 900 EUR na ime troškova i izdataka u domaćem postupku, uvećanih za sve poreze koji bi se mogli zaračunati na taj iznos.

C. Zatezna kamata

64. Sud smatra odgovarajućim da se kamatna stopa temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke kojoj treba dodati tri postotna boda;

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *spaja s osnovanošću* Vladin prigovor o iscrpljenju domaćih pravnih sredstava i odbija ga;
2. *proglašava* dopuštenim prigovor koji se tiče prekomjerne duljine postupka, a ostatak zahtjeva proglašava nedopuštenim;
3. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
4. *presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno pretvoriti u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja:
 - (i) 4.800 EUR (četiri tisuće i osam stotina eura) na ime nematerijalne štete;
 - (ii) 900 EUR (devet stotina eura) na ime troškova i izdataka;
 - (iii) sve poreze koji bi se mogli zaračunati na te iznose;
 - (b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
5. *odbija* ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 2. studenoga 2006. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
Tajnik Odjela

Christos ROZAKIS
Predsjednik